

fins que'ls republicans segueixin, com fins ara, enervats en son encantament, produït per la xorca política que d'un quant temps a aquesta part s'ha realitzat, i la qual convé rectificar si és que volem salvar-nos.

En la sessió que celebrà la setmana passada, l'Ajuntament acordà, com venia fent de molts anys a aquesta part, permetre la circulació rodada durant els dies nomenats sants. Però l'home proposa i—en aquest país de vano que vivim—l'alcalde de R. O. disposa.

El senyor Boladeres, que ningú sab que mai s'hagi distingit per res en el món, mentre no sigui per portar aquella barba de rei gòt que'l fa aparèixer a nostres ulls com alguna cosa arqueològica, s'ha sentit més catòlic que arcalde, i no ha volgut posar el «cumpleixi's» a l'acord de referència.

Això és lo que vulgarment ne diuen els castellans *una puñalada trapera*. Si el senyor Boladeres, alcalde de R. O., que no té absolutament cap arrel en la ciutat, que no representa res, ni significa res en el pensament col·lectiu de Barcelona, que, en veritat, després de l'anorreament dels partits dinàstics i després del ressorgiment autonomista del nostre poble pot ben dir-se que detenta la voluntat sobirana del còs electoral, perquè ocupa un lloc que aquell no li ha donat, i que si hagués tingut llibertat per a conferir-lo l'hauria donat a tot-hom—fins, potser, al Noi de Tona—menys al senyor Boladeres... Si aquest senyor, doncs, troba il·legal l'acord que prengué l'Ajuntament, tenia el dever ineludible de suspendre'l. No fer-ho aixís, però al mateix temps no posar el «cumpleixi's» a l'acord, és un acte de covardia política que un alcalde mai deu tenir.

L'alcalde de R. O. s'ha posat en contra, no ja dels elements liberals de la ciutat, sinó de la ciutat tota, perquè és sapigut que en la sessió que l'acord va pendre's, els regionalistes—els eterns comedians de la política—feren retirar del saló alguns dels seus per a facilitar aixís el triomf de la proposició dels republicans, i en Grañé, dinàstic com l'alcalde, es retirà entre bastidors perquè no calgué votar en contra.

Barcelona, avui, per la religiositat d'uns, no pot permanèixer inactiva, completament incomunicada. Els que creuen que anant a peu serveixen millor al seu Deu, que vagin a peu en bona hora; però que vagin en cotxe, o en tramvia, o en auto, aquells que tenen el dret de no tenir creences religioses i que exigeixen per a sa manera de pensar el respecte degut.

El senyor Boladeres ha tingut la mala fortuna de posar-se davant per davant de l'Ajuntament, fidel representació de la voluntat popular, en aquests temps de purificació del sufragi. Què farà, doncs, ara l'Ajuntament?

No hem parlat amb cap regidor, però creiem que aquesta qüestió no té de limitar-se a la presentació d'un vot de censura que l'alcalde rebría com qui sent ploure. A la fi i al cap, a ell la frescor de l'aigua no li vindria d'a-

quí, donada la seva natural frescor... S'ha de fer, quelcom més; quelcom que sigui d'una efectivitat manifesta. Se li ha d'exigir la dimissió del seu càrrec, i fins que la presenti, ferli la vida d'alcalde impossible. I fins, si cal, fer de manera que sigui tota la ciutat la que'l tregui a cops d'escombria—inclòs els pocs catòlics que avui hipòcritament l'aplaudeixen.—Com? Doncs truncant la vida de la ciutat mentre ell ocupi l'alcaldia.

I, no tingueu por, que com que la gent no pot passar sense la resolució de les múltiples qüestions municipals, si aquestes no's resolen es revoltarà.

Per a aquesta tasca, sense transaccions de cap mena, L'AVENÇADA està al costat dels regidors republicans.

A veure si ens treiem del damunt aquest home!!

La Mancomunitat en marxa

Com s'exerceix el caciquisme

Hem rebut un document interessant publicat per la «Sociedad Comercial, Industrial y Agrícola», de la Seu d'Urgell, document que, si nosaltres no coneguéssim prou bé aquesta colla de desaprensus que sota la fèrula den Prat de la Riba i Sarrà—més fret que una serp i més mal intencionat que un contrabandista,—exerceix el despòtic caciquisme que deshonra a Catalunya, n'hi hauria prou per a retratar-nos-els de còs enter.

Es tracta d'una fulla posant de manifest la manera arbitrària com els mangonejadors de la Mancomunitat Catalana—*aun no asamos y ya pringamos*—han repartit per la província de Lleida la subvenció que per a camins veïnals reberen de l'Estat.

En Prat de la Riba i els seus varen veure amb això una gran plataforma electoral, i, en efecte, repartien els diners, com si fossin diners de la seva butxaca, de la manera que millor els va semblar, per aconseguir el fi que's proposaven: portar a les urnes uns quants vots de babaus i pobres d'esperit que's deixessin coaccionar d'aquesta manera tant burda i tant repugnant.

I aixís veiem que la distribució es feu de la següent manera:

Lleida, 94.704'00 ptes.
Borges, 67.386'00 ptes.
Balaguer, 171.732'10 ptes.
Cervera, 90.493'00 ptes.
Tremp, 91.391'94 ptes.
Viella, 88.345'57 ptes.
Sort, 70.560'00 ptes.
Solsona, 62.856'00 ptes.
Seu d'Urgell, 33.077'23 ptes.

No hi vol dir res que Sórt, La Seu i Solsona siguin les comarques lleidatanes més mancades de vies de comunicació. Com que aquesta vegada no havien d'elegir diputats provincials, podria impunidament assignar-se'ls la menor part del repartiment.

Comença bé, això de la Mancomunitat, que en mans d'aquesta genteta va resultant el timo dels perdigons. Si no'ns donem pressa a defensar-nos, aviat haurém d'anar a captar!...

Aquesta colla de la fam ho arrambarà tot!

ELS CORBS

Ben poques paraules.

Voldriem tenir prou força a la gargamella per a poder fer arribar nostra escupinada al rostre d'aquest vividor, camaleó polític, que's diu Cirici Ventalló, i, des de Madrid, escriu cròniques a *La Tribuna*, de Barcelona, firmant-les *Xofre*.

Aquest subjecte, que ha begut en l'aigua podrida de tots els xolls, que ha embrutat papers en totes les redaccions, que ha tingut tantes alces i baixes en la seva posició que ni podrien explicar junts tots el memorialistes de la Virreina si es possessin a escriure, ha gosat ensanyar-se en la memoria den Tarrida del Màrmol, davant del cadavre del qual-els qui, com en Xofre, fins físicament repugnen, lo que més bé poden fer és passar de llarg, ja que fins el descobrir-se els està vedat.

Es passen la vida dient-se cristians, i ni saben capir la grandiosa transcendència del precepte que ordena *pau per als morts*. I és que en ells el cristianisme, com totes les modalitats del seu esperit d'aventurers, no és més que un rossinyol per a poder entrar on millor paguin.

Els corbs! Els corbs! I com picotegen en el tuf de la carn morta!

La unidad no es la uniformidad. Una sería España aunque fuese distinta la constitución de cada una de sus regiones, siempre que corrieran a cargo del poder central los intereses nacionales. En el deslinde de estos intereses y los intereses regionales y en el respeto mutuo de los unos para con los otros está la suprema garantía de la unidad y el orden.

F. PI Y MARGALL

Després den Moltke, ningú

Recordant les qualitats de que va donar proves, l'any 1870, el general Moltke, el tinent coronel Roussel afirma en *Le Petit Parisien* que aquell capdill no ha fet escola en el seu país.

«Dels seus successors, cap arriba, no a la seva talla, sinó que ni tant sols sembla haver tret profit de ses lliçons, a excepció, potser, de Hindenburg...»

«Des del començ d'aquesta guerra, l'estat major no ha buscat més que objectius geogràfics: París, Varsovia, Calais. Si després de la desgraciada batalla de Charleroi havés anat dret a ferir el conjunt de forces adversaries, com recomanava el mestre, ningú pot dir lo que hauria passat. En canvi, amb la seva tàctica exposà el flanc a aquella resposta victoriosa, que's diu la batalla del Marne, per la qual el plan d'operacions alemanyes quedà destruït.»

«Des d'aleshores dirigeix atacs cecs, que generalment són estèrils.»

«Des de l'Iser al Vístula, passant per l'Argona i els Carpats, no hi ha més que avenços successius, incoherents i molt distants, que solament causen cansanci a les tropes en els seus moviments de va-i-vé a través d'Europa.»

Un dia es diu que'ls austro-alemanys preparen una gran expedició contra Servia, i al dia següent, les forces destinades per a aquesta es troben a la frontera de la Bukovina.

«Turquia, llençada al foc, sense saber perquè, ha tractat, aconsellada pels seus tutors, d'atacar a la vegada als russos a Armènia i al canal de Suez, treball molt superior a les seves forces, i el qual, després d'haver fracassat, no trigarà en sucumbir per a sempre.»

Cafè Restaurant

PETIT PELAYO

SERVEI A LA CARTA I A COBERTS
SALO ESPECIAL PER A BANQUETS

Telèfon 1871

Instal·lacions elèctriques Il·luminacions decoratives. Lampisteria en general. Dinamos, electro-motors, telèfons, timbres, para-llamps, ascensors, material elèctric, etc.

J. Jorge Vinaixa i C.^a

Oficis: Diputació, 168, pral., 2.^a

Taller: Villarroel, 57, 1da.